

Satyam Shivam Sundram #14
Nuclear weapons, and a cowardly soul
13 November 1987 pm in Chuang Tzu Auditorium

Vraag 1

Geliefde Osho,

De regering van de V.S. verklaart trots dat zij het land van de vrije mensen zijn en het thuis van de moedigen en daarbij wijzen ze op hun grondwettelijke beschermingen van fundamentele rechten. Tegelijkertijd verdraaien en breken ze de eigen wetten om u te vervolgen – u die vrijheid en waarheid belichaamt. Het ziet ernaar uit dat de politici altijd de grootste leugens verkondigen met de meeste stemverheffing. De ergste tirannen praten het meest over vrede en vrijheid. Wilt u hierop commentaar geven?

Prem Niren, je vraag behelst vele vragen, veel suggesties van enorm belang. Ik wil er stap voor stap op ingaan, en je daarbij het totale zicht geven op de situatie die er bestaat in de Verenigde Staten van Amerika. En wat ik ga zeggen, geldt niet alleen voor de Verenigde Staten van Amerika. Het is min of meer ook waar voor iedere natie die overheerst wordt door de listige, knappe en achterbakse politici.

Het eerste wat je zegt is : "De regering van de V.S. verklaart trots dat zij het land van de vrije mensen zijn en het thuis van de moedigen en daarbij wijzen op hun grondwettelijke beschermingen van fundamentele rechten."

Als eerste moet worden opgemerkt over de Verenigde Staten van Amerika dat het land niet behoort aan de zogenaamde Amerikanen; het land behoort aan de inheemsen, de Indiaanse Roodhuiden. En Amerika is eigenlijk één van de allervreemdste plaatsen om te spreken van vrijheid en democratie. Als ze echt menen wat ze zeggen, dan zijn alle Amerikanen vreemdelingen behalve de Roodhuiden – eenvoudig van hart, onschuldige mensen die gedwongen zijn om in de wouden te leven, in speciale reservaten. Het hele land is van hen, maar zij hebben er geen zeggenschap over. Wie het voor het zeggen hebben, komen of uit Engeland of Frankrijk of Italië of Zwitserland, of België of Griekenland; ze komen allemaal uit Europese landen. Als ze werkelijk eerlijk zijn, dan zouden ze hun bagage moeten pakken en naar huis teruggaan.

Het is een vreemd soort democratie waarin de mensen van het land, de echte eigenaren van het land helemaal geen medezeggenschap hebben. En de buitenlanders, de indringers die genadeloos de onschuldige mensen van Amerika vermoord hebben, trots vrijheid afkondigen, democratie, fundamentele mensenrechten, vrijheid van meningsuiting en allerlei soort nonsens. Vooral Amerikanen zouden deze worden helemaal niet moeten gebruiken. Het is de grootst mogelijke slavernij die nog steeds bestaat. En er schijnt geen mogelijkheid te zijn dat de Indiaanse Roodhuiden ooit weer aan de macht zullen komen, eigenaren in eigen land zullen zijn, want zij zijn arm, ze hebben geen moderne oorlogstechnologie.

Wat de Amerikanen het meest irriteerde was toen ik tegen ze zei: "Jullie zijn net zogoed buitenlanders als ik dat hier ben. Het enige verschil is dat ik een nieuwe toerist ben, jullie zijn oude. Ik ben hier met een geldig visum gekomen, en jullie zijn Amerika binnengekomen met je vuurwapens, niet met je visum. Op wat voor manier zijn jullie burgers van Amerika geworden? Wie heeft jullie geaccepteerd?"

Onder bedreiging van een geweer hebben jullie enkel de arme mensen vernietigd, vreedzame mensen, en jezelf tot Amerikanen uitgeroepen – en jullie noemen de echte Amerikanen "Roodhuid-indianen". Het geeft er de strekking aan alsof Amerika aan de Amerikanen behoort, het scheidt een illusie.

De Amerikanen zijn allemaal indringers, en als ze enig zelfrespect hebben en enige waardigheid, dan zouden ze Amerika moeten verlaten en naar huis gaan.

Ze hebben mij uitgezet. Eigenaardig ... buitenlanders die een andere buitenlander eruit zetten. Ik had tenminste een geldig visum en ik was geen indringer.

Zij zijn indringers en ze kwamen Amerika binnen met macht en geweld... en nu zijn ze verkondigers geworden van vrijheid en democratie. Op de dag dat Amerika vrij zal zijn, zal het in handen zijn van de Roodhuid-indianen. Het is het meest vooraanstaande land van slavernij vandaag de dag.

Wat de grondwet aangaat, zijn de Amerikanen erg trots geweest door te verkondigen dat zij een van de beste grondwetten hebben. Het laatste onderzoek is pas nog gepubliceerd. Net twee of drie dagen geleden heb ik de informatie gekregen dat alles wat fraai is in de Amerikaanse grondwet, overgenomen is van de Roodhuid-indianen en hun boeken van wijsheid uit de oude antieken.

Dus de zogenaamde "geweldige Amerikaanse vaders", de stichters van Amerika, waren gewoon dieven en verder niets. Ze hebben niet vermeld, zelfs niet één keer, dat ze de hele grondwet overgenomen hebben van de arme Roodhuiden en hun boeken van wijsheid.

En jij zegt : "Tegelijkertijd verdraaien en breken ze hun eigen wetten om u te vervolgen." Ze hebben de Roodhuiden vervolgd; als ze besloten hebben mij te vervolgen, zijn er geldige redenen voor hun vervolging.

Eén van de meest schokkende dingen voor de fundamentalistische christenen van Amerika -- en Ronald Reagan behoort tot die groep -- was dit. Ze hebben altijd missionarissen gezonden naar het Oosten, naar de arme landen van het Oosten. Er zijn duizenden missionarissen over heel India die de bedelaars bekeren tot christenen, de wezen tot christenen, de prostituees tot christenen, de aboriginals tot christenen, de ongeschoolden, onontwikkelden. Maar ze zijn nooit in staat gebleken ook maar een enkele ontwikkelde, goedonderlegde brahmaan van hoge klasse te bekeren of een jaïna of een boeddhist.

Hun onaangename verrassing was ... dat ik er was en dat de mensen met de meeste cultuur, de best opgeleide mensen uit hun land, artsen, chirurgen, wetenschappers, ingenieurs het christendom vaarwel zeiden en sannyasins werden.

En ik ben geen missionaris, ik heb hun nooit gezegd ... ik heb hun nooit een soort verlossing beloofd of welke hemelse genoegens dan ook.

Ik heb nooit tegen ze gezegd dat "ik zal jullie voor de hel behoeden". Ik heb gewoon gezegd wat waar is en wat goddelijk is en wat prachtig is.

Satyam, shivam, sundram.

Het christendom heeft niets te bieden aan wie onderlegd is en cultuur bezit. De schrik was enorm. Voor mij zijn er ook velen uit het Oosten geweest, maar die waren allemaal listig, slim en zij irriteerden de christenen niet.

Bij voorbeeld, Vivekananda: hij was de eerste Indiër die erg gewaardeerd werd door de christenen, omdat hij verkondigde dat het christendom hoofdzakelijk leert wat alle godsdiensten leren. Dit was erg strelend voor het ego.

Toen ik zei dat het christendom op de laagste hiërarchische trede staat wat godsdiensten betreft ... Het heeft niets wat te vergelijken is met zen of soefisme of chassidisme; het heeft niet eens het

woord "meditatie" leren kennen.

Al waar het uit bestaat is hypothetisch. Eigenlijk verhindert het de mensen om de waarheid te ervaren; de nadruk ligt erop te geloven in God te geloven en te geloven in Jezus Christus. Steeds wanneer een godsdienst de nadruk legt op geloof, druist ze in tegen wijsheid en tegen verlichting. Ze wil niet dat jullie worden tot hoge pieken van bewustzijn en vrijheid. Ze wil gewoon dat jullie niet meer worden dan een zaadje en de schaapherder, Jezus Christus, zal wel voor je zorgen. Ze ontnemt je jouw verantwoordelijkheid en je denkt: "Dit is erg goed. Er valt een last van ons af." Maar met verantwoordelijkheid verdwijnt automatisch je vrijheid. Een christen is de poverste godsdienstige mens op de wereld.

Eerder dan ik is Ramateertha er geweest, maar hij loofde het christendom net als Vivekananda gedaan heeft. Dit zijn geen echte verlichte mensen; hun hele belangstelling is erop gericht hoe ze meer bewonderaars krijgen. En het is een koud kunstje om bewonderaars te krijgen in een christelijk land als je het christendom bewondert. In het land van de moslims, en je bewondert moslims, dan heb je duizenden bewonderaars. Het is gewoon over en weer een samenzwering: zij strelen jouw ego, jij streelt hun ego.

Ik ben een gewoon iemand en ik zeg gewoon wat de waarheid is. Of het je kwetst, of het je shockeert of niet, het doet er niet toe.

Voor mij doet de waarheid ertoe – en inderdaad, enkel de zeer beschaafde crème de la crème van de samenleving heeft zich tot mij aangetrokken gevoeld.

Ik kan geen bedelaars aantrekken, ik kan geen wezen aantrekken, en ik kan geen aboriginals aantrekken, omdat zij zelfs niet in staat zijn te begrijpen wat ik zeg. Niet iedereen is in staat de muziek te begrijpen van Mozart of Wagner; je hebt een heel getraind gehoor nodig voor het begrijpen van die grote meesters.

En voor wat spiritualiteit betreft, is het een kwestie van de hoogste intelligentie. Tenzij je die intelligentie bezit, kan het niet anders of je begrijpt het verkeerd. Authentieke religie is slechts voor een heel enkel mens, omdat het een enorme voorbereiding vereist van tevoren.

De Amerikaanse christenen moesten enorm piekeren hoe ze hun goedopgeleide en ontwikkelde mensen ervan konden weerhouden in mijn richting te gaan, omdat dat uiteindelijk een beweging zal worden waarheen zelfs minder ontwikkelden de meer ontwikkelden zullen gaan volgen. Zo is de menselijke aard.

Als de mensen zien dat alle genieën, wetenschappers, ingenieurs, artsen, chirurgen zich naar een bepaalde magnetische kracht begeven, naar een bepaald charisma, dan volgen ook de anderen zonder het zelfs te begrijpen. Daarin school het gevaar.

En de politicus zat ook in een moeilijk parket. Zijn probleem was dat ik een commune had geschapen van vijfduizend mensen, overeenkomstig mijn denkbeelden, die fundamenteel indruisen tegen een christelijke gemeenschap, of een hindoeëgemeenschap, of een moslimgemeenschap – indruisen tegen elke georganiseerde godsdienst.

Ik ben daartegen gekant omdat voor mij de waarheid nimmer georganiseerd kan worden. Het is een individuele kwestie – zuiver tussen één individu en de kosmos.

Iedereen met intelligentie sprak dit wel aan. De commune werd een alternatieve samenleving in de ogen van de politici. Het enorme succes van de commune was duidelijk te zien. – het was communisme in optima forma – het was haast niet te geloven dat daar vijfduizend mensen leefden, zonder moord, zonder diefstal, zonder verkrachting. Vrouwen konden midden in de nacht in hun eentje lopen, zonder bang te zijn. En omdat mijn ideeën over huwelijk, gezin, opvoeding volslagen tegen de traditionele ideeën ingaan, waren ze benauwd dat, als deze commune met succes zou stand houden, er meer communes zouden opkomen.

Ik ben volslagen antipolitiek

Diep vanbinnen ben ik anarchist.

Mijn uiteindelijke doel is een mensheid zonder enige regeringsvorm. Een regering vormt een veroordeling voor elk van ons. Het blote bestaan van de regering en de politie en het leger laat zien dat we nog steeds niet beschaafd zijn; anders zou er geen behoefte zijn aan het gerecht, rechters, politieagenten. Waar zijn ze voor nodig?.

Als de mens werkelijk mens is, als de mensen gaan mediteren en hun criminele mind verdwijnt, dan gaat de politicus natuurlijk goed uitkijken. Het is gevaarlijk. Als deze commune een succes wordt, ontstaan er nog meer communes in het land, en dan loopt de politicus gevaar.

Ik heb zowel politici als geestelijken afgewezen omdat zij twee kanten van eenzelfde medaille vormen. Ze spannen allebei samen tegen de mensheid. Ze hebben een verdeling aangebracht: de politicus regeert het lichaam van de mens, en de geestelijke regeert zijn ziel. En ze steunen elkaar door dik en dun, omdat ze een en hetzelfde belang hebben ...de mensheid domineren.

Mijn poging om het leven zich absoluut op vrijheid te laten baseren en alle kansen op overheersing door wie dan ook teniet te doen, bracht de politici en de christelijke geestelijken natuurlijk samen. Dit nazitten was niet zomaar de gewone manier waarop de ene religie de andere wedijverende religie achtervolgt. Dit was een manier van nazitten die nooit eerder vertoond is.

Alle godsdiensten, alle samenlevingen en naties waren tegen één enkele man die geen organisatie had, doch alleen maar vrienden, mensen die hem toegenegen waren en medereizigers.

Het is een vreemd feit dat christenen tegen hindoes zijn, hindoes tegen jainas, jainas tegen boeddhisten, boeddhisten tegen moslims – maar waar het om mij gaat zijn ze het allemaal eens.

Op een punt hebben ze tenminste eenheid geschapen; voor mij zijn ze allemaal vijanden, omdat ik van elke godsdienst de oorspronkelijke wortels afkraak, die dezelfde zijn.

Niren, jij zegt: “Tegelijkertijd verdraaien en breken zij hun eigen wetten om u te vervolgen, u die vrijheid en waarheid belichaamt.” Dat is mijn vergrijp: vrijheid en waarheid.

Politici zijn reuze blij als je er gewoon over praat, maar als je een bepaalde groep mensen begint te vormen die de waarheid gaan leven, die in vrijheid gaan leven, dan komt het gevaar onmiddellijk op in de harten van de geestelijken en politici. Ze zijn volstrekt op hun gemak als je er alleen over spreekt. Ik sprak er niet alleen maar over ...

Mijn streven is dat ik graag wil zien dat al wat ik zeg als echte ervaring verwezenlijkt wordt voor allen die

bij mij betrokken zijn geraakt door een diepe genegenheid. Daarin zat het gevaar..”

Jij zegt: ‘Het ziet er naar uit dat politici altijd de grootste leugens verkondigen met de meeste stemverheffing. de ergste tirannen praten het meest over vrede en vrijheid.’ Daar zit verholde psychologie achter.

Om te beginnen praten de ergste tirannen het meeste over vrede en vrijheid. Dat moeten ze wel, alleen al om een façade om zich heen op te trekken, zodat je hun werkelijkheid niet kunt zien in de rook van hun gepraat over vrede en vrijheid. Ze moeten zich in een boel koude drukte hullen alleen om zich erachter te verschuilen. En de grootste leugens worden om het hardst geroepen door de politici.

Ik heb een rector magnificus gekend die een van de meest vooraanstaande rechtsgeleerden van zijn tijd was. Hij had drie kantoren, een in Londen, een in New Delhi en een in Peking, en hij jakkerde voortdurend van China naar India, van India naar Engeland, en hij vocht in de belangrijkste processen. Ik was geen student van hem, maar ook al was hij rector magnificus, hij was zo dol op rechten dat hij gewend was rechten te doceren aan de universiteit, en doorgaans bezocht ik zijn colleges. Ik was toevallig met hem bevriend geraakt.

Ik maakte 's morgens vroeg om drie uur altijd een ochtendwandeling, en toevallig vond hij het ook prettig om te gaan wandelen om drie uur. We kwamen elkaar elke dag tegen op een eenzame

plek aan de kant van een meer. Zo'n prachtig meer met zoveel lotusbloemen heb ik nog nooit gezien; het was bijkans overdekt met bloemen.

En daar vlak naast was een kolossaal bos en een berg, en er liep een smal pad om het meer heen.

Wij waren iedere dag de enige twee mensen, vandaar dat we natuurlijk aan de praat kwamen; we raakten bevriend. Hij zei me dat hij het heel prettig zou vinden als ik zo nu en dan bij zijn college zou komen opdagen, ook al was ik geen rechtenstudent. Ik zei: 'Hoe dat zo?' Hij zei: 'Dan ben jij tenminste voor mij een uitdaging. Ik heb mijn leven lang de grootste rechtsexperts overal op de wereld uitgedaagd. Ik vind het jammer waarom ben jij naar de faculteit der filosofie gegaan? Je had rechten moeten gaan studeren, want jouw logica is zo spits en zo helder.'

Dus ging ik zijn college lopen, en ik begon met hem te argumenteren. Van rechten had ik geen kaas gegeten... maar van logica wel, en rechten is gewoon een bijproduct van logica, alleen maar toegepaste logica.

Als je logica in alle zuiverheid kunt begrijpen, kun je rechten zonder enige moeite begrijpen.

Op een dag stond hij tijdens het college te verkondigen ... het was de laatste dag voor de examens en hij zei tegen zijn studenten: 'Mijn laatste raad aan jullie is deze: Als je feiten in de hand hebt en je hebt bovendien de steun van de wet, wees dan rustig en koel. Leg je feiten op tafel, leg je rechten op tafel. Het is helemaal niet nodig om opgewonden te zijn, of boos of in een vechtlustige stemming; dat bederft de hele zaak. Wees enkel maar uiterst rustig. Bewijs en recht is genoeg. Maar heb je helemaal geen enkel bewijs voor je pleidooi, en heb je enkel maar de wet, neem dan al je wetboeken mee naar het hof en maak zoveel heisa als maar mogelijk is over wetten, oude precedents, vroegere beslissingen door andere rechtbanken. Schep een oerwoud van wetten. Omdat je geen enkel bewijs voor je zaak hebt, hangt het er allemaal van af in welke mate je de mind van de rechter kunt beïnvloeden dat jouw standpunt logisch en wettig is. Maar af en toe zijn er situaties waarbij je geen bewijs voor je zaak hebt en dat je ook helemaal niet op de wet kunt terugvallen. Maak je dan geen zorgen. Schreeuw zo hard als je kunt. Blijf op de tafel van de rechter hameren. Laat elk van de aanwezigen sidderen en bang zijn, en maak er een punt van dat je alle bewijs van de wereld hebt, de wet aan jouw kant is, dat je anders niet als een leeuw zou kunnen brullen. Het staat of valt allemaal met hoeveel kabaal je maakt en hoe vaak je op de tafel van de rechter slaat.'

Steeds als je merkt dat politici de grootste leugens knap hard verkondigen, moet je beseffen dat leugens alleen luidruchtig verteld kunnen worden. Het schreeuwerige van de stem verbergt de leugens. Waarheid kan men fluisteren, maar leugens kunnen enkel luidruchtig verkondigd worden. Hun kracht ligt in je stem.

Waarheid is vanzelfsprekend.

Enkel gefluister is genoeg.

Prem Niren, wat mij en mijn mensen in Amerika is overkomen, moet een historisch feit worden, dat zowel de religies als de politici aan de kaak stelt, met al hun valse praat en grote woorden.

Niren zelf is een van mijn advocaten geweest. In feite was hij mijn voornaamste advocaat, omdat hij mijn sannyasin was en alle overige advocaten werden door hem gekozen; hij was de coördinator. De anderen werden betaald, alleen hij deed het werk uit liefde. Je kunt je niet verlaten op de betaalde mensen omdat geld hun belang is; ze hebben er lak aan wat waar en wat onwaar is.

Ten tweede kun je nooit zeker zijn van hun eigen vooroordelen ... waarvan ik me bewust werd door er drie dagen lang stilzwijgend bij te zitten in Noord Carolina. Ze drongen er allemaal op aan dat ik geen woord zou zeggen. Ze waren bang dat als ik iets zei de zaak te lang zou duren, te

ingewikkeld zou worden, en dat ik me laatdunkend over de rechtbank zou uitlaten wat de zaken gecompliceerd zou maken.

Ze stonden erop aan dat ik me volkomen stil zou houden. Dus genoot ik drie dagen lang van volslagen stilte, van observeren, gadeslaan wat die advocaten deden. En het eerste wat me opviel was dat, hoewel ze voor mij opkwamen, hun hart bij het Amerikaanse gouvernement lag. Hoewel ze voor mij vochten, was hun conditionering voor de christelijke kerk, dus diep vanbinnen stonden ze niet aan mijn kant. Behalve voor Niren, kon ik niet voor wie van de advocaten dan ook voelen ... en zij waren de beste advocaten van Amerika.

Een man mag dan wel advocaat of rechter zijn, dat doet er niet toe; hij blijft een mens met de hele onbewuste conditionering. ***Zelfs zij ... als christenen, als Amerikanen ... konden mijn benadering van levensproblemen niet accepteren. Daar kwam nog bij dat ik*** een niet-Amerikaan was, een niet-blanke, tegen wie ze intens bevooroordeeld zijn. Omdat ze behoorlijk betaald werd, waren ze bereid ... maar ze waren gewoon betaalde krachten, in dienst, en ik kon merken dat hun argumenten halfslachtig waren, alsof ze diep vanbinnen wilden dat ik vervolgd zou worden, dat ik beboet zou worden, dat ik naar de gevangenis zou gaan. Behalve bij Niren, kon ik geen oprechtheid en eerlijkheid voelen bij wie van die advocaten dan ook.

Er deed zich een situatie voor toen één van de beste ... Peter Schey, die hoofd van de faculteit der rechtsgeleerdheid is bij de Universiteit van Californie ... Niren moet zijn student geweest zijn, vandaar dat hij hem had aangesteld. Hij was een van de beste experts, geen twijfel aan; maar op een bepaald punt kwam Niren haastig naar me toe in de gevangenis en zei: 'Peter Schey schijnt ziek te zijn. Er zijn een paar dingen die hij niet wil zeggen zolang hij onder ede staat, dus wat moeten we doen?' Ik zei: 'Geen probleem. In plaats van Peter Schey ga jij gewoon naar de getuigenbank. Alleen jij kunt de vooroordelen van christenen het hoofd bieden.'

Prachtig werk van Niren. Hij haalde Peter Schey er in zijn getuigenis bij op een indirecte manier. 'Peter Schey zei me... ' en toen herhaalde hij de hele zaak waarvan verondersteld werd dat die door Peter Schey zou worden verteld. Ik zat naast Peter Schey en ik kon zien dat hij naar beneden keek, bang dat deze man hem erbij haalde. Ik kon zijn gespleten persoonlijkheid zien. Omwille van geld konden ze niet weigeren, maar alleen voor geld konden ze ook niet tegen hun vooroordelen ingaan. Het was een eigenaardige ervaring.

Een van onze advocaten, Jack Ransom, vertelde dit aan Niren. Niren bracht mij op de hoogte: 'We strijden een verloren strijd, want de mensen van wie we afhankelijk zijn zoals Jack Ransom' – een topadvocaat – 'heeft me gezegd' we kunnen ons niet zo totaal inzetten als wanneer we voor een Amerikaan hadden gestreden, want Osho gaat naar India. Wij moeten in Amerika leven en we kunnen deze magistraten en rechters niet irriteren, omdat we voortdurend op de rechtbank tegenover hen staan. Dit is niet onze laatste zaak.'"

Niren werd weer aan het wankelen gebracht: Als onze advocaten zeggen dat ze alleen maar tot hier en niet verder willen gaan, dat ze de magistratuur niet kunnen irriteren, dat ze de rechter niet kunnen irriteren ... zelfs als hij illegaal bezig is, tegen de constitutie in ...

En dat is wat er uiteindelijk is gebeurd. Ze deden alles tegen hun eigen constitutie in, ten hun eigen wet

Nog onlangs heeft Barkha me geïnformeerd. Zij was een belangrijke sannyasin in de commune ... Ze stond aan het hoofd van de communepolitie. Omdat de commune een stad geworden was, ingelijfd was als een stad, wilde de regering dat de stad een magistratuur had, een politieafdeling. Wij wilden geen niet-sannyasins in de commune, omdat zij zich vreemd zouden voelen en onze mensen ook een vreemd gevoel zouden hebben; dus was de enige manier onze mensen als politieagenten, als magistratuur te trainen. Vandaar dat één vrouw de magistratuur was; Sangeet is

hier, zij was de stadsadvocaat; en Barkha is hier, zij was het hoofd van de politie in de stad. Op de dag van mijn arrestatie toen ik op alle televisiestations van Amerika te zien was, belde het hoofd van politie van Oregon naar Barkha. Barkha werkte onder hem als hoofd van politie van de stad Rajneeshpuram. Hij belde op haar te vertellen dat dit volslagen onwettig was; je kunt niemand arresteren zonder een arrestatiebevel.

En zelfs als je iemand in hechtenis moet nemen in speciale gevallen wanneer het bevel nog niet is aangekomen, maar als je gezegd is dat je het moet doen, dan kun je de persoon in kwestie geen handboeien en kettingen aandoen, omdat hij nog niet door de magistraat als crimineel is aangemerkt.

Maar dat is wat zij deden. En het hoofd van politie zei: ‘Ik voel me zo beroerd en ik vind het naar dat ze Osho hebben gearresteerd met twaalf geladen geweren, en dat ze geen arrestatiebevel hebben laten zien, dat ze zelfs niet verbaal hebben aangetoond wat de oorzaak van de arrestatie was.’

Toen hij de dag daarop zag dat ik naar een andere gevangenis was overgebracht en dat ik van de vliegtuigtrap afkwam met handboeien om, ketenen aan mijn handen en voeten, met nog een ketting om mijn middel waaraan de handboeien ook waren bevestigd ... ik kon nog geen vlieg van mijn hoofd weggagen .. zei hij: ‘ Het is absoluut nog nooit voorgekomen. Een man tegen wie geen arrestatiebevel is ingebracht, een man die geen kwaad gedaan heeft ...’ Drie dagen lang kon de regeringsadvocaat geen enkele zaak tegen mij bewijzen, en hij accepteerde bij zijn samenvattende verklaring dat “we zijn niet in staat geweest ook maar een enkel bewijs tegen Osho in te brengen.” Niettemin was de manier waarop ze zich gedroegen gewoon alleen om te vernederen. Maar ik ben niet te vernederen en dat voelden ze wel. Zelfs de gevangenvaarders zeiden tegen me: ‘Ze doen er alles aan om u te vernederen... maar het is vreemd, we zien helemaal geen vernedering. U neemt het allemaal zo luchtigjes op en zo rustig en vredig alsof u dit uw hele leven al gedaan hebt.’

Ik zei: ‘ Wie weet, misschien wel in de toekomst.. Dus ik ben aan het oefenen, want je weet nooit wat de dag van morgen brengt – dit is misschien mijn hele levensstijl voor de toekomst, en ik laat me nooit een enkel leermoment ontgaan.’

Volgens alle psychoanalytische scholen lijden politici aan een minderwaardigheidscomplex. Eigenlijk zal een man die niet aan een minderwaardigheidscomplex lijdt , niet proberen wie dan ook te overheersen. Alleen de poging om te overheersen is enkel om jezelf ervan te overtuigen dat “ik ben niet minder waard, ik ben meer waard dan degenen die ik regeer, die ik overheers.” Het is vreemd dat jullie presidenten, jullie premiers allemaal psychologisch ziek zijn. Ze zitten vol jaloezie en wedijver.

De commune werd onderwerp van hun jaloezie, omdat de commune leefde volgens mijn ideologie. Ik ben tegen armoede, vandaar dat niemand in de commune arm was en evenmin was er iemand rijk. Er was geen enkele bedelaar, en de commune zelf was prettig welgesteld. Hij had zijn eigen luchthaven, zijn eigen vier vliegtuigen, honderden auto's, een honderd bussen – vooral voor de feestdagen als er mensen van overal ter wereld kwamen.

Op feestdagen kon de bevolking van de commune, slechts vijfduizend ,doorgaans oplopen tot twintigduizend. We waren ingericht voor twintigduizend mensen. We schiepen en nieuw soort tenten met airconditioning, die centraal te verwarmen zijn, wie het hele jaar door gebruikt kunnen worden, of het nu heet of koud is, of dat er sneeuw valt. Wij hadden die zelf uitgevonden. Ze konden in tien minuten worden opgevouwen en ze konden in tien minuten ook weer worden opgezet. We bewaarden die tenten voor de vijftienduizend mensen die naar de festivals kwamen. De festivals waren precies zoals festivals behoren te zijn – twintig duizend mensen die

gezamenlijk eten onder één dak, en onder het eten werd er gitaar gespeeld en er danste iemand en weer een ander speelde op de fluit. Dat was altijd mijn idee, dat de mensen zoveel festivals moeten beleven als mogelijk is. Hun leven zou een langgerekt feest moeten zijn.

Blijde mensen kan men niet vergeven – en de commune was een van de meest gelukkige mensenmenigten die er ooit op aarde hebben bestaan. Je kon er n iet eentje vinden die er belabberd aan toe was, ellende was gewoon weggezonden naar andere Amerikaanse steden. In vijf jaar was er geen enkel gevecht tussen twee sannyasins... Heel Amerika, en vooral de politici werden jaloers. Dit is gevaarlijk, want als de mensen er meer en meer over te weten komen... En dat zou gaan gebeuren, omdat er elke dag vliegtuigen in de commune landden met televisieverslaggevers, allerlei soorten nieuwsmedia.

Een tijd lang leek het alsof Rajneeshpuram de hoofdstad van Amerika geworden was. Ik kwam meer op de televisie van de president van Amerika. Natuurlijk komt er dan jaloezie op ... Ik was niet eens een toerist. Want mijn toeristenvisum verliep over drie maanden; ik vroeg verlenging aan. Ook die verlenging verliep weer over drie maanden, en toen vroeg ik om een permanent verblijf en het immigratiedepartement zat is de puree. De moeilijkheid was dat ze geen ja tegen me konden zeggen, omdat de regering hen onder druk zette, omdat de kerk hen onder druk zette: “Deze man moet niet in Amerika worden toegelaten.”

Ze konden geen ja zeggen en ze konden evenmin nee zeggen, want als ze nee hadden gezegd zou ik naar de rechter hebben kunnen stappen: op welke gronden kunnen ze nee tegen me zeggen? Ze hebben zes categorieën mensen die voor permanent verblijf in Amerika kunnen worden toegelaten: Ik voldeed aan vijf daarvan. Alleen aan een ervan kon ik niet voldoen, en dat was huwelijk. Maar in het ergste geval zou ik ook daaraan hebben kunnen voldoen. Dat leverde geen probleem op.

Ze konden geen nee zeggen, ze konden geen ja zeggen, dus vijf jaar lang was ik daar zonder een visum, zonder toestemming. Een man zonder visum die meer aandacht krijgt dan de president van een land creëert natuurlijk grote gewelddadigheid in deze minderwaardige wezens, die psychisch ziek zijn en bijkans achterlijk. Dan vergeten ze alle constituties en alle wetten die ze zelf gemaakt hebben.

Paddy toonde zijn

(Gelach) Ik moet opnieuw beginnen.

Paddy liet Sean zijn lievelings schildpadje zien. “Wauw,” zei Sean, “Dat is echt een gave schildpad”.

“Misschien wel”, antwoordde Paddy, “ maar hij is erg bijziend”.

“Bijziend?” vroeg Sean verbaasd. “Hoe kan jij dat weten?”

Paddy lachte en zei: “Hij is verliefd geworden op mijn oude helm.”

Politici zijn haast net als de schildpad van Paddy ---- erg kortzichtig. De dag dat Amerika mij deporteerde, vertelde ik tegen een paar van mijn vrienden die me op het vliegveld vaarwel kwamen zeggen””Dit is het begin van hun ondergang.”

Het bestaan heeft zijn eigen manier van functioneren, niet volgens menselijke stommititeiten. Na Socrates, wat gebeurde er toen met Griekenland? Het was de hoogste bewustzijnstop ... maar op de dag dat ze Socrates vergiftigden, vergiftigden ze zichzelf. In deze vijfentwintig eeuwen konden ze nooit meer een wereldmacht worden. Wat is er met Judea gebeurd dat Jezus gekruisigd heeft? Het is volslagen van de kaart verdwenen.

Op de dag dat je mij beboet hebben zonder dat ik enige misdaad begaan heb, en mij dwongen om

Amerika onmiddellijk te verlaten, waren zij er zich niet bewust van dat het bestaan rechtvaardiger is dan enig menselijk gerecht of enige menselijke grondwet kan zijn. Ik heb tegen mijn vrienden gezegd: “Als ik Amerika verlaat dan zul je gauw zien dat het als wereldmacht ten val komt.” ... en dat is waarheid geworden. Nu valt Amerika iedere dag in een greppel, en ik geef je op een briefje dat het nooit meer opnieuw de grootste economische macht zal zijn die het geweest is.

Het bestaan steunt zelfs een enkele onschuldige man tegen een heel land, tegen een hele regering, omdat het bestaan niet bang is voor jullie atoomraketten, jullie nucleaire wapens. Het heeft overal lak aan behalve aan onschuld. De enige waarde in de ogen van het bestaan zijn de ogen van een wijze, uiterst onschuldig en gemystificeerd en wonderbaarlijk als ze zijn, dat voor één enkele wijze als Socrates of Jezus, het hele land kan worden weggevaagd, uitgewist uit de geschiedenis.

Sean en Paddy pakten een biertje in de pub toen Sean zei: “Ik heb gehoord dat je behoorlijk ruzie met je vrouw Maureen had afgelopen nacht. Hoe heb je je lijf gered?”

“Oh”, zei Paddy, “Ze kwam op handen en voeten naar me toe gekropen.”

“Echt waar?” zei Sean. “Wat heeft ze gezegd?”

“Ze zei”, antwoordde Paddy terwijl hij aan zijn bier nipte, “Kom onder het bed vandaan, lafaard.”

Amerika heeft zich tegenover mij en mijn mensen gedragen als de grootst mogelijke lafaards. Als ze ook maar enig lef in hun donder hadden, hadden ze me voor hun senaat kunnen dagen en dan was ik bereid al hun vragen te beantwoorden en dan was ik bereid al mijn denkbeelden te verdedigen. Dat zou waardig geweest zijn; beter dan mij een gevangenis in te dwingen onder bedreiging van geladen geweren en me dan te proberen te vergiftigen. En omdat ze er niet in slaagden mij voor twintig of dertig jaar de gevangenis in te krijgen, kregen ze het voor elkaar een bom onder mijn stoel te plaatsen. Net vandaag heb ik het hele onderzoeksrapport ontvangen. Ik vroeg hen of ze hebben onderzocht hoe de bom de gevangenis is binnengekomen met al hun veiligheidsmaatregelen en hoe die uitgerekend onder mijn stoel kon zitten. Nu komt er een lang verhaal met zo veel tegenstrijdigheden en stomiteiten. In het rapport staat dat om vier uur, precies nadat het oordeel over mij was geveld door Leavy, de federale rechter, een anoniem telefoontje binnenkwam op het politiebureau, bij de gevangenis, en bij een televisiestation, dat er een bom geplaatst was onder een bepaalde stoel in de bezoekersruimte. En het rapport vermeldt – het is van de afdeling Politie van Portland - dat “we hebben de hele plek doorzocht, we hebben de hele parterre geëvacueerd. Maar het was niet meer dan een dreiging, er werd geen bom gevonden.” Ik heb mijn juridische secretaris gevraagd hen te schrijven: “Als u de hele parterre geëvacueerd hebt, waarom bracht u mij dan naar die verdieping? U heeft iedereen van de parterre geëvacueerd en mij onmiddellijk daar naartoe gebracht.

Het eerste wat mij opviel was dat er niemand op de benedenverdieping was, waar doorgaans honderden mensen aan het werk waren. Ik vroeg de man die mij daar gebracht had: “Wat is er met al die mensen gebeurd – een vrije dag of zo?” Als er een bom dreiging was, dan hadden ze me zeker niet naar die parterre moeten brengen. Maar het was geen bom dreiging, en de parterre werd niet ontruimd vanwege de bomdreiging. Die werd ontruimd zodat als de bom onder mijn stoel ontplofte, er verder niemand geraakt zou worden. Toen ik het die man vroeg, zei hij: “Ik weet het niet. Misschien is het een ploegwisseling.” Ik zei: “Ik weet wel iets van ploegen wisselen. De tweede ploeg zou hier moeten zijn, eerst dan kan de eerste ploeg mensen vertrekken. Deze kloof kan er niet tussen de twee gelaten worden.”

Hij werd een beetje bibberig en zei: “Ik weet helemaal niets af van wat er gebeurd is.” en hij liet mij in de wachtkamer – precies de wachtkamer waar dat anonieme telefoontje op sloeg dat er

onder een bepaalde stoel een bom lag, die zou exploderen om vijf voor zes. Dat hadden ze uitgerekend, dat de zaak minstens zoveel tijd zou kosten; niet voor vijven zou het hof beslissen. En na de beslissing van het hof moest mijn boete worden geregistreerd en alleen als mijn boete was betaald zou ik weer naar de gevangenis terug mogen worden gebracht. Dus hadden ze het stipt uitgerekend ... om en nabij zessen zou ik terugkomen om mijn kleren op te halen. Maar doordat er geen proces was ... De regering was niet tot een proces bereid, want ze wisten heel goed dat ze helemaal geen bewijs tegen me hadden. Ze hadden gezien dat dezelfde regeringsadvocaat die drie dagen lang gestreden had in het hof van Noord Carolina zijn speech eindigde met : "We hebben geen enkel bewijs tegen hem." Wel, wat konden ze verder doen? Het was overduidelijk dat, als ze het op een proces lieten aankomen, ze het zouden verliezen. En ze zeiden tegen mijn advocaten: "Een ding moet je goed bedenken" de zaak kunnen jullie winnen, maar het kan wel tien of twintig jaar duren, we kunnen het steeds weer uitstellen. Ten tweede moeten jullie bedenken dat de regering van de Verenigde Staten van Amerika niet zal worden verslagen door een enkel individu. Als jullie Osho's leven willen redden is het beter het niet op een proces te laten aankomen."

Zo komt het dat de zaak binnen twee minuten was afgehandeld en ik te vroeg bij de gevangenis aankwam ...

In de wachtkamer waar ze mij mijn kleren terug zouden geven, was maar één man, en hij was zenuwachtig.

Aan het formulier in zijn hand was te zien dat hij over zijn hele lijf trilde en ik vroeg hem: "Is er iets mis met je hand? ... of is er iets mis met het formulier?" Hij zei: "Neemt u op deze stoel plaats, en wacht alleen maar. Het kost me tien of vijftien minuten om de baas het formulier te laten ondertekenen - wat een pertinente leugen was -, omdat er geen plaats was op het formulier waar de handtekening van iemand anders nodig was.. Het was een eenvoudig formulier waarop stond dat ik mijn kleren teruggekregen had. Enkel mijn handtekening was nodig.

Toen hij naar buiten ging , de deur aan de buitenkant op slot deed, wees hij op de stoel waarop ik moest gaan zitten. Dat was dezelfde stoel waaronder de bom gevonden werd.

Misschien was hij gaan vragen wat er nu gedaan moest worden, want hij was er misschien niet van op de hoogte hoe de beslissing van het hof was uitgevallen. Als ik werd vrijgelaten, dan was het niet nodig de bom te laten ontploffen; als ik berecht moest worden, dan was het beter er op de eerste dag een eind aan te maken. Waarom onnodig jarenlang wachten op berechting en miljoenen dollars verspillen?

Als je nu het politierapport bekijkt, is het volkomen duidelijk dat ze nu proberen er gewoon een gerucht van te maken. Maar als het een gerucht was, waarom ontruimden ze de gevangenis dan? En als ze het gerucht geloofden, en de gevangenis ontruimden, dan zouden ze mij daar niet naar binnen hebben moeten brengen. Het is zo duidelijk ... Dus wat ze aan onderzoek gedaan hebben , is proberen te achterhalen wie er gebeld had. Ze hebben het district weten te bepalen van waar het telefoontje gekomen was, maar in dat district zijn er veel mensen en veel telefoons. Dat is het eind van de straat. Het onderzoek is gestopt. Hoe nu verder?

Zelfs een zeker geloof in een anoniem telefoontje was idioot, want de gevangenis was zo zeker en safe; het was misschien wel de modernste gevangenis in Amerika. Hij was pas drie maanden tevoren geopend toen ik er binnenkwam. Hij is toegerust met de laatste veiligheidsbenodigdheden.... deuren die alleen met afstandsbediening kunnen worden geopend; niemand kan ze met de hand open doen. En er waren deuren achter deuren ... voor zover ik me herinner, waren er drie deuren waardoor ze mij naar binnen lieten. Gewoon in de auto hadden ze

de afstandsbediening, en de eerste deur ging open. De ingang was een solide stalen ros die omhoog ging enkel om de auto de ruimte te geven binnen te rijden. Dan was er een tweede deur, en de tweede deur ging pas open als de eerste deur omlaag gekomen was. Verder was er een derde deur, en de derde ging pas open als de tweede omlaag gekomen was. Dat was allemaal automatisch.

Het is volslagen onmogelijk dat er ook maar iemand die geen insider was naar binnen kon om een bom te plaatsen.

De Amerikaanse regering mag dan misschien nucleaire wapens hebben, maar ze heeft een erg laffe ziel. Ze konden geen enkel persoon ontdekken. Die zelfde dag dacht ik nog: "Hoe boksen deze mensen het voor elkaar in de derde wereldoorlog met de Sovjet Unie?" En nu wordt hun toestand met de dag slechter.

Het is goed dat jullie eraan denken dat het niet Columbus was die als eerste Amerika ontdekte. Het is heel vaak ontdekt, en vervolgens werd er ontdekt dat het niet de moeite van het ontdekken waard was. Dan werd het doodgezwegen.

In Turkije bestaat er een kaart van achthonderd jaar oud waar Amerika op staat, precies zoals je het op iedere andere kaart hebt. Dat was vierhonderd jaar voordat Columbus Amerika ontdekte – maar ook dat is niet erg oud. In de Mahabharata, een grote oorlog die plaats vond vijfduizend jaar geleden in India, was Arjuna de oorlogsheld, misschien wel de grootste boogschutter aller tijden. Hij trouwde met een boel vrouwen van verschillende landen, en een van zijn vrouwen was Mexicaanse. Natuurlijk was Amerika bekend ... maar het is keer op keer verzwegen. Misschien is het nu weer tijd om het dood te zwijgen.

Oké, Maneesha? Ja Osho.